

Mưa Đầu Mùa

Từ Nguyên Thạch

Giấc ngủ trưa chập chờn bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa khe khẽ. Nhìn qua cửa kính. Lộp độp, lộp độp... Ô, mưa ! Mưa đầu mùa! Vùng ngồi dậy mở cửa sổ. Gió hát tung mái tóc, mang theo mùi đất ẩm vào phòng, ngai ngái và thân quen. Chợt nghe lòng rưng rưng vì một điều gì rất khó nói. Như thể gặp lại người thân.

Mưa rơi tí tách trên mái nhà. Những chồi cây lấm láp bụi giờ như mới được lau sáng màu xanh làm lây niềm vui sang con người. Tôi ngắm nhìn. Tôi lắng nghe. Mưa gõ cửa ký ức đánh thức những kỷ niệm ngủ quên bao tháng ngày trong tôi. Mở cửa, rón rén bước ra hiên. Chợt thấy trong tôi có thằng bé chạy ào ra sân tắm mưa, uống vào lòng những giọt nước mát, mẹ kêu mãi không về. Mưa của ngày hôm qua đây mà! Ôi, mưa không có tuổi! Vâng, mưa vẫn là đứa trẻ của ngày xưa ngày xưa. Còn thằng bé ngày xưa bây giờ trở thành người đàn ông tuổi lục tuần, tóc đã bạc, trán đã hằn những nếp gấp của thời gian, giấc ngủ khi chập chờn khi mê mệt. Nhưng hình ảnh thằng bé ngày xưa cười toe toét dưới mưa thì còn mãi trong lòng.

Mưa có gì bên trong mà lưu giữ bóng người không phai? Mà đâu chỉ một hình bóng cũ, mưa còn lưu giữ cả một phận người. Lớn lên đi học xa nhà, có những chiều mưa bay qua cầu Bình Triệu gió rít nghe lòng lạnh cóng nổi nhớ nhà da diết. Nhớ nồi sán luộc nóng hổi mẹ nấu chiều đông. Ra trường đi dạy. Những cơn mưa rừng miền Đông Nam Bộ làm tối cả một góc trời. Nhớ bạn bè trùm mền đánh tú lơ khơ cho qua cơn đói. Nhớ những hôm thầy trò ngồi trong lớp nhìn mưa giăng ngang trời, phòng học không cửa nẻo, gió thốc vào lạnh thêm nổi nhà.

Và với thành phố này, ta có biết bao kỷ niệm với những con người ta yêu. Để thêm yêu từng mái hiên, góc phố, hàng me những lần trú mưa hò hẹn... Bây giờ bạn bè đã xa, người còn người mất. Chỉ còn mưa vẫn về mỗi cuối mùa năm học. Mới hay mưa là tri kỷ. Trong mưa chiều nay xui ai đầy tâm sự. Trãi hết lòng ra cho nghe cõi lòng. Vì vẫn có người lắng nghe, chia sẻ, vỗ về, an ủi. Đời đi qua với bao niềm vui nhưng sao cũng lấm nổi buồn. Đời một lần đến rồi đi như làn gió nhưng sao tình đời cứ nặng lòng ta? Vì mưa dạy ta hãy sống hết lòng với thời khắc hiện tại. Mới thấy cuộc đời có quá nhiều điều tốt đẹp mưa muốn kể cho ta. Mưa dạy ta sống chân tình, chung thủy. Vì trước mưa ta không giấu được điều gì. Mưa dạy ta sống hết lòng cho nhau vì không có cuộc đời thứ hai để đến.

Chiều nay, lấy ra cái áo mưa cũ xếp lại phẳng phiu đón một mùa mưa nữa lại về. Tôi lại xuống phố, song hành với mùa mưa đang đến.